

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. Варна , 28.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на тридесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Търговско дело № 20203100900941 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по **искова молба вх. № 17903/16.07.2020 г.** от „АГРО-БИО ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК 040262989, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Младост 1”, бул. „Йерусалим“, № 1, бл. 24 за приемане за установено, че „АГРОКОНСУЛТ-2“ ЕООД, ЕИК 200079099, със седалище и адрес на управление гр. Провадия, ул. „Шипка”, № 15, в качеството на издател и Ж. П. ИВ., ЕГН *****, с местожителство в гр. Провадия, ул. „Шипка“, № 15, в качеството на авалист, **дължат солидарно сумата 42169.72 евро**, представляваща част от главница, цялата в размер на 50000.00 евро, по запис на заповед издаден на 01.03.2019 г. и падеж на 20.12.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от депозиране на заявлението в съда – 30.04.2020 г. до окончателното изплащане, **за която сума е издадена Заповед по реда на чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 318/2020 г., на РС - Провадия.** Претендират се разноските по делото.

Ищецът твърди, че на 20.02.2019 г. между него и първия ответник бил сключен Договор за дистрибуция № 19-07, по силата на който на ответника, в качеството му на Дистрибутор, било предоставено правото на продажба и дистрибуция на продукти за фитосанитарна употреба. Видът на стоките,

стойността им, както и ползваните отстъпки били описани в Приложение № 1 – 4, неразделна част от Договора. Плащанията по договора следвало да бъдат извършвани по сметката на ищеца, възоснова на издадена фактура, на датата на съответната доставка. За обезпечаване на задълженията по договора, в т.ч. и лихвите за забава от страна на ответника бил подписан Запис на заповед от 01.03.2019 г., по силата на който било поето задължение за плащане на сумата 50000.00 евро, на датата на падежа – 20.12.2019 г. Задължението на издателя по ценната книга било обезпечено с поръчителството на Ж.И. – втория ответник. Излага, че в резултат на неизпълнение на договорните задължения на ответника и след приспадане на извършените частични плащания, по издадените по договора фактури №№ 21183/06.03.2019 г., 21218/12.03.2019 г., 21473/04.04.2019 г., 21494/08.04.2019 г., 21700/30.04.2019 г., 21918/16.05.2019 г., 22062/29.05.2019 г., 22072/29.05.2019 г., 22134/31.05.2019 г. и 22301/18.06.2019 г., било натрупано задължение в размер на 75963.63 лв. До ответника била изпратена покана за плащане на задълженията му, която била надлежно получена на 16.03.2020 г., но плащане не последвало. Твърди, че съгласно Приложенията към Договора било уговорено, че в случай на забава в плащания след 20.12.2019 г., дистрибуторът дължи на ищеца неустойка за забава в размер на 2 % за всеки просрочен месец, поради което и за периода 20.12.2019 г. – 29.04.2020 г. дължимата неустойка върху неплатената главница, възлиза на 6689.02 лв., която също била обхваната от обезпечителната функция на ценната книга.

В срока по чл. 367 ГПК, ответниците „Агроконсулт-2“ ЕООД и Ж.И., депозират писмен отговор, в който оспорват предявения иск. Твърдят, че представения запис на заповед не е подписван от управителя на първия ответник – З.П.. Прави извод, че е налице порок във формата на записа на заповед, който има за последица недействителност, както на поетото от издателя задължение, така и на задължението поето от авалиста. На следващо място сочи, че между страните не е имало сключен договор за доставка на стоки, а в случай, че договор е налице то същия е нищожен поради липса на съгласие. Соци, че нито една от фактурите и приемо-предавателните протоколи не са подписани от лице, което представлява дружеството-ответник и описаната в тях стока не е получавана от дружеството.

В срока по чл. 372 ГПК, ищецът депозира допълнителна искова молба,

в която оспорва наведените в отговора възражения и твърдения. От своя страна твърди, че ще се ползва от записа на заповед и Договор № 19-07/20.02.2019 г., както и от всички оспорени писмени доказателства. Сочи, че с оглед обезпечителния характер на ценната книга, на изследване подлежи и каузалното правоотношение между страните по Договор за дистрибуция № 19-07/20.02.2019 г. Счита за абсурдно твърдението на ответника, че за пръв път научава за сключения договор и съпътстващите го документи, с връчване на препис от исковата молба и счита за несвоевременно възражението му по чл. 301 ТЗ. Счита, че стоките са доставени, а издадените фактури би следвало да са осчетоводени при ответника и по тях да е ползван данъчен кредит по ЗДДС като ежемесечните декларации по този Закон се подписват от управителя. Още повече, че по някои от фактурите са извършени и частични плащания. Сочи, че втория ответник се е представял като упълномощено лице за първия ответник, тъй като вероятно са налице роднински връзки между него и управителя.

В срока по чл. 373 ГПК, ответниците депозират допълнителен отговор, в който оспорват изложеното в допълнителната искова молба. Счита, че преди да бъде изследвано каузалното правоотношение на изследване подлежи действителността на менителничния ефект, на който се основава издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 417 ГПК. Признава обстоятелството, че между управителя на първия ответник – З.П. и втория ответник – Ж.И. са налице роднински връзки.

В съдебно заседание ищецът не се представлява, поддържа предявения иск с писмено становище.

В съдебно заседание ответниците, чрез процесуален представител, поддържат релевираните възражения и доводи по оспорване на иска.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в съвкупност, приема за установено следното от **фактическа страна:**

Не се спори между страните, а и се установява от приобщеното ч.гр.д. № 318/2020 г. на ПрРС, че в полза на „Агро-Био Трейдинг“ ООД е издадена Заповед по чл. 417 ГПК, с която е разпоредено ответниците „Агроконсулт-2“

ЕООД, в качеството на издател и Ж.И., в качеството на авалист, да заплатят солидарно сумата 42169.72 евро, представляваща част от дължима главница по запис на заповед цялата в размер на 50000.00 евро, издаден на 01.03.2019 г., с падеж на 20.12.2019 г.

По заповедното производство е представен запис на заповед, издаден на 01.03.2019 г., по силата на който „Агроконсулт-2“ ЕООД, представлявано от З.П., Управител се е задължило да заплати на датата на падежа 20.12.2019 г., на „Агро-Био Трейдинг“ ООД, сумата 50000.00 евро. Ценната книга е авалирана при условията, при които е издадена от Ж. П. ИВ., ЕГН *****.

Във връзка с оспорване автентичността на ценната книга, досежно положените подписи на мястото за издател и авалист, е открито производство **по реда на чл. 193 ГПК**. В границите на производството е назначена СГРЕ, чието заключение, неоспорено от страните е прието от съда и се кредитира като компетентно и безпристрастно дадено. От заключението се установява, че подписът положен на мястото за „издател“ в запис на заповед от 01.03.2019 г. не е изпълнен от З.П.. Установява се още, че подписите положени на мястото на „издател“ и „авалист“ в ценната книга са изпълнени от Ж.И..

По делото е представен и Договор за дистрибуция № 19-07/20.02.2019 г. сключен между „Агро-Био Трейдинг“ ООД, в качеството на Доставчик и „Агроконсулт-2“ ЕООД, в качеството на Дистрибутор, по силата на който „Агроконсулт-2“ ЕООД е поело задължение да дистрибутира продуктите за фитосанитарна употреба, съгласно условията на Договора като Доставчика – „Агро-Био Трейдинг“ ООД е предоставил неизключителното право на продажба и дистрибуция на продуктите, описани в Анексите към Договора, както и правото на определени отстъпки от цената на продуктите, определени в Анексите и Приложенията към Договора.

Автентичността и на този документ е оспорена по реда на чл. 193 ГПК, досежно подписа положен на мястото за „дистрибутор“ като от заключението на коментираната по-горе СГРЕ се установява, че подписът изпълнен на мястото за „дистрибутор“ в процесния договор не е изпълнен от управителя на „Агроконсулт-2“ ЕООД – З.П., а е изпълнен от Ж.И..

Представени са и издадените по силата на сключения договор фактури №№ 21183/06.03.2019 г., 21218/12.03.2019 г., 21473/04.04.2019 г., 21494/08.04.2019 г., 21700/30.04.2019 г., 21918/16.05.2019 г., 22062/29.05.2019 г., 22072/29.05.2019 г., 22134/31.05.2019 г. и 22301/18.06.2019 г.

В хода на производството е назначена и ССЕ, чието заключение, неоспорено от страните се кредитира от съда като компетентно и безпристрастно дадено. От заключението се установява, че процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на ответника „Агроконсулт-2“ ЕООД като са извършени съответните счетоводни записвания във връзка с това. Установява се още, че по фактурите са извършени плащания в размер на 18779.01 лв. като остатъчния размер на задължението възлиза на сумата 75963.63 лв. Експертът е установил още, че фактурите са отразени в дневниците и декларациите на ответника по ЗДДС през данъчен период м. март 2019 г. – м. юли 2019 г. и по тях е ползван данъчен кредит в размер на 15790.44 лв. Експертът е изчислил, че размерът на дължимата неустойка възлиза на 6077.09 лв. При извършване на проверката не се е установило наличие на трудов или граждански договор между „Агроконсулт-2“ ЕООД и Ж. П. ИВ..

По реда на чл. 146, т. 3 и 4 ГПК за признато и ненуждаещо се от доказване между страните е прието обстоятелството, че между управителя З.Ж.П.а и авалиста Ж. П. ИВ., са налице роднински връзки.

При така възприетата фактическа установеност, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Предявеният иск черпи правното си основание от чл. 422, ал. 1 ГПК. Същият е допустим с оглед предявяването му в предвидения в закона преклузивен едномесечен срок и при наличието на останалите изисквания на ГПК, видно от приложеното ч.гр.д. № 318/2020 г., по описа на ПрРС.

Предвид характера на предявения иск – иск за установяване съществуването на вземането по заповедта за изпълнение и предвид разпределението на доказателствената тежест при този вид иски, ищецът се явява страната в процеса, върху която пада доказателствената тежест за доказване на предпоставките довели до дължимост на претендираната сума и

наличието на такова задължение, а именно да установи: наличие на редовен от външна страна запис на заповед, по който ищецът се явява поемател, а ответниците съответно – издател и авалист. В настоящият случай, предвид въвеждане на каузално правоотношение, във връзка с което е издадена ценната книга, от страна на ищеца, в негова тежест е да установи твърдяната връзка между издадената ценна книга и процесния договор за дистрибуция и посочените в него параметри, изпълнение на поетите от ищеца задължения по договора, наличие на задължения на ответника по договора, обосноваването им по основание и размер, към момента на депозиране на заявлението за издаване на заповед.

По редовността на ефекта от външна страна: Съдът да провери дали записът на заповед е редовен от външна страна, дали е действителен според изискванията на ТЗ, както и настъпил ли е падежът на задължението по него.

От анализа на съдържанието на процесния запис на заповед се установява, че той формално е редовен от външна страна и обективира съобразно закона действителна абстрактна сделка. Документът съдържа изискуемите реквизити по чл. 535 от ТЗ, а именно, наименование запис на заповед, безусловното обещание на издателя да заплати на поемателя сумата от 50000.00 евро, с падеж на определен ден, дата на издаване и място на издаване – гр. Провадия, място на плащане – гр. София и конкретен адрес, подпис на издателя.

При така установените изискуеми реквизити, следва да бъде разгледано въведеното от ответника „Агроконсулт-2“ ЕООД възражение за неавтентичност на положения подпис на мястото за издател, от името на представляващия ответното дружество, поради което и то не може да бъде задължено по ефекта. Както бе посочено във фактическата установеност по делото, обстоятелството, че подписът на мястото за „издател“ в ценната книга не е изпълнен от управителя на ответното дружество – З.Ж.П.а, а е изпълнен от лицето подписало ценната книга като авалист – Ж. П. ИВ., съдът намира за безспорно установено. Следователно в случая се касае до извършени действия по поемане на менителнично задължение от И., от името на дружеството „Агроконсулт-2“ ЕООД, без да е бил надлежно оправомощен за това.

Посоченото обаче не може да доведе до недействителност на ефекта, както погрешно считат ответниците. Това е така, защото в този случай приложение следва да намерят разпоредбите на чл. 461 ТЗ и чл. 462 ТЗ. Първата от посочените норми предвижда, че ако менителницата носи подписите на лица, които не могат да се задължават по менителница, неистински подписи, подписи на несъществуващи лица или подписи, които по друга причина не могат да задължат лицата, които са подписали или от името на които менителницата е подписана, задълженията на останалите подписали лица са действителни. Втората норма предвижда, че който подпише менителница като представител, без да има представителна власт, или като превиши властта си, се задължава лично по менителницата и ако плати, има същите права, каквито би имал представляваният.

Предвид установената липса на идентичност между лицето, извършило действие, без надлежна представителна власт от името на търговец и лицето, оправомощено да осъществява представителството по закон, следва да бъде обсъден въпросът дали са основания за приложението на разпоредбата на чл. 301 ТЗ, предвиждаща действията извършени без представителна власт от името на търговец да се смятат за потвърдени ако търговецът не се противопостави веднага след узнаването за тях.

Не са налице твърдения и кореспондиращите им доказателства ответното дружество да е узнало за поемането на менителничното задължение от негово име, в момент предхождащ датата 12.06.2020 г. - получаването на поканата за доброволно изпълнение по образуваното изпълнително дело, с която е извършено и връчване на издадената по иницирираното заповедно производство по ч. гр. д. № 318/2020 г., ПрРС, Заповед по чл. 417 ГПК, издадена възоснова на ценната книга. Доколкото дружеството - издател на запис на заповед, веднага след узнаването изрично се е противопоставило на извършените от негово име действия без представителна власт от страна на отв. И., чрез упражняването на правото на възражение по чл. 414 ГПК, следва да се приеме, че разпоредбата на чл. 301 ТЗ не намира приложение.

Изложените доводи и при приложените на коментираната по-горе разпоредба на чл. 462 ТЗ, водят до извода, че по процесната ценна книга, в

качеството на издател и платец, се е задължил лично ответникът Ж. П. ИВ., поради което отговорността на ответното дружество – "Агроконсулт-2" ЕООД, не би могла да бъде ангажирана.

При това положение съдът не счита за необходимо да изследва връзката на ефекта с твърдяното каузално правоотношение, тъй като гореизложеният краен извод не би бил променен.

По отговорността на авалиста. Доколкото вземането по запис на заповед се претендира макар и частично, и от менителничният поръчител (авалист), следва да се посочи, че уреденото в чл. 483 – 485 ТЗ менителнично поръчителство е самостоятелно задължение, което възниква единствено по силата на едностранно волеизявление на авалиста и независимо от задължението, което обезпечава. Авалът е едностранна абстрактна сделка, по силата на която едно лице (авалист) поема задължение да изпълни менителнично задължение на друго лице (хонорат). За разлика от договора за поръчителство авалът се различава от него по начина на учредяване. Той се поражда от едностранното волеизявление на авалиста, което задължително трябва да е обективизирано върху менителничния ефект или върху прикрепен към него лист (алонж) (така Р № 5/9.02.2010 г. на ВКС по т. д. № 268/2009 г., II т.о.). В този смисъл съдът намира, че авалът е надлежно учреден, от страна на ответника И., съгласно разпоредбата на чл. 484, ал. 1 ТЗ. С него по законова дефиниция е обезпечено плащането по процесния запис на заповед. Не се спори, а и предвид нормата на чл. 484, ал. 3 ТЗ, в случая авалът обезпечава плащането на издателя на ценната книга. Между страните не е спорна и автентичността на изявлението на ответника.

Така очертаният самостоятелен и неакцесорен характер на менителничното поръчителство е основанието за последователно застъпването в правната теория и константна съдебна практика виждане, че авалистът не може да противопоставя на приносителя на менителничния ефект възражения, които би могъл да му противопостави самият хонорат (издател на запис на заповед) - както абсолютни възражения за недействителност на ефекта (с изключение на възражение за неспазване на изискуемата форма), така и лични възражения, произтичащи от каузално правоотношение между приносителя и хонората. Разбира се тази забрана не е

приложима в случаите, когато авалистът сам е страна по каузалното правоотношение. Практиката последователно се придържа и към разбирането, че възражения основани на съществуването или несъществуването на задължение по каузалното правоотношение, биха били допустими от страна на авалиста само в хипотезата на недобросъвестност при придобиването на ефекта и злоупотреба с право от страна на приносителя, изводими от систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 465, вр. с чл. 485, ал. 2 и чл. 289 ТЗ, вр. чл. 8 и чл. 63, ал. 1 ЗЗД. (горното е застъпено в Р № 17/21.04.2011 г., т.д. № 213/2010 г., Р № 120, т.д. № 988/2009 г., Р № 21, т.д. № 1091/2010 г., Р № 26, т.д. № 1027/2013 г., Р № 2, т.д. № 984/2012 г., всички на ВКС и др.).

Процесуалната активност на ответника – авалист, в настоящото производство се изразява в релевиране на абсолютни възражения срещу действителността на ценната книга, изразяващи се в опорочаване на формата на менителничния ефект, който порок счита, че представлява пречка за пораждаване на действително задължение на авалиста. Както бе посочено по-горе, при обсъждане на редовността на ефекта от външна страна, не се установяват пороци във формата на ценната книга, както и не се установява недействителност на ефекта. Поради което това възражение на отв. И., в качеството му на авалист, се преценява като неоснователно.

Доколкото авалистът не е страна по въведеното каузално правоотношение и доколкото в хода на настоящото производство твърдения за недобросъвестност или злоупотреба с право от страна на приносителя и кореспондиращите им доказателства не са налице, то възражения, произтичащи от каузалното правоотношение няма да бъдат обсъждани. Последното и при съобразяване на надлежното учредяване на авалът, води до извод, че отговорността на отв. И., в качеството му на авалист следва да бъде ангажирана.

В заключение, предявения иск следва да бъде отхвърлен спрямо издателя на ценната книга и първи ответник – "Агроконсулт-2" ЕООД и следва да бъде уважен спрямо авалиста и втори ответник – Ж.И. като бъде прието съществуването на вземане в полза на ищеца в размер на претендираната с исковата молба сума в размер на 42169.72 евро, доколкото

менителничното поръчителство е поето в тази валута.

По разноските.

Съобразно разрешението дадено с ТР № 3/2014 г. На ОСГТК на ВКС (т. 12), съдът следва да се произнесе с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство. Предвид изхода от спора, последните се явяват дължими в полза на ищеца, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК и следва да бъдат възложени в тежест на втория ответник. Видно от материалите по заповедното производство направените са в размер на 1653.06 лв., държавна такса и 2076.00 лв., адвокатски хонорар и следва да бъдат присъдени

На ищеца се следват разноски, в хипотезата на чл. 78, ал. 1 ГПК и за исковото производство, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК и направеното искане. От претендираните разноски, в исковото производство не подлежат на присъждане разноските направени в границите на изпълнителното производство, в размер на 477.75 лв., такса и 2436.00 лв., адвокатски хонорар. На присъждане подлежат направените в границите на исковото производството разноски възлизащи на 1653.06 лв., държавна такса, 3642.00 лв., адвокатски хонорар и сумата 750.00 лв., възнаграждения за вещи лица.

От страна на ответника е релевирано от ответниците възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което подлежи на обсъждане. Изчисленият минимален размер на адвокатското възнаграждение по реда на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за МРАВ, възлиза на 3009.58 лв., а дължимият данък по ЗДДС върху него възлиза на 601.92 лв. Доколкото претендираният размер на възнаграждението – 3642.00 лв. е с включен в него ДДС, съобразно представения Договор за правна защита от 09.07.2020 г., то същият не се явява прекомерен и възражението се преценява като неоснователно. При това положение размерът на дължимите в полза на ищеца разноски възлиза на сумата 6045.06 лв.

Предвид изхода от спора и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК разноски се следват на отв. "Агроконсулт-2" ЕООД, съобразно представения списък по чл. 80 ГПК, доказателства и направено в този смисъл искане. На присъждане

подлежи сумата 3359.00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение в размер на 3009.00 лв. и възнаграждение за вещо лице в размер на 350.00 лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО че Ж. П. ИВ., ЕГН *****, с местожителство в гр. Провадия, ул. „Шипка“, № 15, в качеството на авалист, **ДЪЛЖИ НА „АГРО-БИО ТРЕЙДИНГ” ООД**, ЕИК 040262989, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Младост 1”, бул. „Йерусалим“, № 1, бл. 24, сумата **42169.72 евро (четирдесет и две хиляди сто шестдесет и девет евро и 72 цента)**, представляваща част от главница, цялата в размер на 50000.00 евро, по Запис на заповед издаден на 01.03.2019 г. и падеж на 20.12.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от депозиране на заявлението в съда – 30.04.2020 г. до окончателното изплащане, на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 535 и сл., вр. чл. 485, ал. 1 ГПК, за която сума е издадена Заповед по реда на чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 318/2020 г., на РС - Провадия.

ОТХВЪРЛЯ иска на „АГРО-БИО ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК 040262989, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Младост 1”, бул. „Йерусалим“, № 1, бл. 24, за приемане за установено, че „АГРОКОНСУЛТ-2“ ЕООД, ЕИК 200079099, със седалище и адрес на управление гр. Провадия, ул. „Шипка”, № 15, в качеството на издател **дължи солидарно с Ж. П. ИВ., ЕГН *****, в качеството на авалист, сумата 42169.72 евро (четирдесет и две хиляди сто шестдесет и девет евро и 72 цента)**, представляваща част от главница, цялата в размер на 50000.00 евро, по Запис на заповед издаден на 01.03.2019 г. и падеж на 20.12.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от депозиране на заявлението в съда – 30.04.2020 г. до окончателното изплащане, на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 535 и сл., вр. чл. 485, ал. 1 ГПК, за която сума е издадена Заповед по реда на чл. 417 ГПК, по ч.гр.д. № 318/2020 г., на РС - Провадия.

ОСЪЖДА Ж. П. ИВ., ЕГН *****, с местожителство в гр. Провадия, ул. „Шипка“, № 15 да заплати на „АГРО-БИО ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК 040262989, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК

„Младост 1”, бул. „Йерусалим“, № 1, бл. 24, сумата **3729.06 лв. (три хиляди седемстотин двадесет и девет лева и 06 ст.)**, представляваща разноси в заповедното производство и сумата **6045.06 лв. (шест хиляди четирдесет и пет лева и 06 ст.)**, разноси в съдебното производство, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „АГРО-БИО ТРЕЙДИНГ” ООД, ЕИК 040262989, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Младост 1”, бул. „Йерусалим“, № 1, бл. 24 да заплати на „АГРОКОНСУЛТ-2“ ЕООД, ЕИК 200079099, със седалище и адрес на управление гр. Провадия, ул. „Шипка”, № 15, сумата **3359.00 лв. (три хиляди триста петдесет и девет лева)**, представляваща разноси в съдебното производство, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му пред Варненски апелативен съд.

След влизане в сила на решението, приложеното ч.гр.д. № 318/2020 г., на РС - Провадия, да се върне на РС - Провадия ведно с препис от решението.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____